

Проповед 277

Нов живот чрез Христос

Прочит: Колосяни 3, 1-11

Скъпи братя и сестри,

Въпросът за променения живот на християнина е много важен за всички нас. Ние, християните, трябва да се стремим към промяната, Бог ни е призовал към промяна. Когато човек познае Господа, когато разбере какво Исус Христос е направил за него на кръста на Голгота, когато разбере, че Божият Син е пожертвал живота си за него, когато се новороди, тогава ще иска да се промени и да прилича все повече на своя Господ. Това е важен белег за християнския живот. Ако няма промяна, ако животът ви е замрял все във същото положение, ако няма духовен растеж, ако няма стремеж за оприличаване на Бога, то нещо не е наред. Ние, хората, разбрали за голямата Божия милост, за Божията любов и за жертвата на кръста, за това, че Исус Христос се е пожертвал за нас, дал е всичко, за да живеем вечно, не можем да стоим в същото положение, не можем да си оставаме същите, трябва да сме готови да се променяме. Не заради десетте Божии заповеди, или защото някой ни е казал така, а защото Бог ни обича и е направил много за нас. Имаме ли сила, обаче, да се променяме? Това е въпрос, с който много хора се сблъскват и не могат да продължат живота си на християни поради страха от провал и страха да направят крачка напред. Следващата история ни разказва точно това: *Майката излязла рано сутринта и оставила децата си на осемнадесетгодишната Марина, която се грижела за тях сдрецу скромно възнаграждение. Откакто бащата бил починал, били настанали трудни времена в семейството. Майката не можела да рискува работата си, а нямало и кой да се грижи за децата. Когато годеникът на Марина се обадил, за да я повози в новата си кола, тя не се двоумила дълго - в края на краищата децата спели редовния си следобеден сън и нямало да се събудят преди 5 часа. Щом чула клаксона, грабнала чантата си и изключила телефона. Погрижила се да заключи вратата на детската стая и прибрала ключа в джоба си. Не искала да рискува децата да се събудят, да слязат по стълбите и да се загубят, все пак момченцето било само на шест години, а момичето – още бебе. Пък и как щяла да обясни на майката защо детето не я е намерило... Не се знае дали било късо съединение в телевизора, или в лампите, или друга част на електрическата инсталация, но след като пламнал, огънят бързо се разпространил в хола и се плъзнал по дървената стълба до входа на спалнята, в която спели двете деца. Момченцето се събудило от кашлицата на сестричето си, опитало се да отвори вратата към стълбата, но тя била заключена. Момченцето започнало да вика Марина, но никой не отговорил на неговия зов за помощ. Опитало се да се обади на майка си, но телефонът нямал сигнал. Момчето разбрало, че трябва само да измъкне себе си и сестричето си. Опитало се да отвори прозореца, който водел към корниза навън, но било невъзможно за малките му ръце да освободят предпазителя, а и дори и да успеел, трябвало да се справи и с телената мрежа, която родителите им поставили за безопасност... Когато пожарникарите приключили с гасенето, всички говорили само за едно: Как едно толкова малко дете е успяло да счупи само с една закачалка стъклото, а след това и решетката! Как е успяло да понесе бебето в раница!*

Как е успяло да се придвижи по тесния корниз и да се спусне по дървото с този товар! Как е успяло да спаси живота си и този на сестричето си! Възрастният началник на пожарникарите, човек мъдър и уважаван, им дал отговора: Малкото момченце и било само... Не е имало кой да му каже, че няма да успее. Често точно това е най-големият проблем на нас, хората – ние не вярваме, че ще успеем, не вярваме, че можем да се справим. Малко са хората, които ни окуражават, и са много тези, които ни обезкуражават. Понякога ние просто не можем да повярваме, че можем да се променим. Бог вярва в нас, Бог ни е призовал за промяна, но ние не можем да се променим точно поради многото гласове, които ни казват, че ще се провалим и няма да успеем. Често се чувствам уморен от всички тези хора, които ми казват как едно нещо няма да стане, вместо да запретнат ръкави и да се потрудят. Бог ни призовава към действие и вярва в това, че Този, който с новородението и новия живот е започнал едно дело в нас, ще го довърши.

*1. Накъде ориентираме живота си? Накъде сме насочили живота си? Какво очакваме от живота си? В предната глава апостолът казва (Колосяни 2, 12): “...погребани с Него в кръщението, в което бяхте и възкресени с Него чрез вяра в действието на Бога, Който Го възкреси от мъртвите.” А в пасажа днес: “И така, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното;” Всеки вярващ, всеки повярвал в Исус Христос е въввлечен в един процес - процес, който променя живота му. Този процес има една единствена цел и тя е да насочи вярващия човек в правилната посока на живота му. В този свят ние не можем да открием правилната ориентация, този свят е настроен да ни заблуждава и лъже. Новините и посланията, които получаваме, не ни ориентират, а дезориентират. Това е тяхното предназначение. Всичко, което научаваме и получаваме в този свят, има задачата да ни дезориентира. Това са разбирали и много от древните мислители. Цицерон, например, пише около 50 години преди Христа: *Когато се откажеш от надеждата да се завърнеш отново на това място (тази земя - надежда, на която много големи и известни хора са посветили всичките си сетива и стремежи, тогава колко маловажна изглежда всяка земна слава, която се простира не повече от година от земния ни живот. Не искаш ли тогава да насочиш погледа си нагоре към това място и към вечните места? Ако е така, не се оставяй на приказките на мнозинството и не основавай надеждата си на хората.* Цицерон добре е разбирал какво са хората и колко празна е човешката ориентация. Лесно можем да видим в нашият свят колко празен е животът на хората, които са заложили на този свят. Павел призовава колосяните да зложат на Бога, да насочат погледа си към небесата. Това за Павел е правилната ориентация. Тези, които веднъж са повярвали в Бога, които са предали живота си в Неговите ръце и са Му обещали вярност чрез завета на кръщението, трябва на първо място да търсят онова, което е горе, онова, което принадлежи на небесния свят, а не това, което е част от този свят. Истинският християнин живее в този свят, съобразява се с нравите на хората тук, доколкото му позволява вярата, разбира се, помага и се грижи за хората в този свят. Погледът обаче е насочен към небесното, към истинското, към онова, заради което си струва да живееш. Важно е да живеем като хора, които са с поглед, насочен към вечността. Важно е да мислим за горното, а не за земното. Мислили ли сте за това, каква част от вашите мисли са насочени към земното и каква към небесното. Павел ни казва, че приоритетът, ориентацията ни, трябва да е към небесното. Говорейки за ориентация, разбира се, не трябва да забравяме, че тя е възможна само чрез Исус Христос, чрез Неговата жертва; Неговото спасение отваря очите на човека за небето, помага му да вземе правилната посока, да се ориентира.*

2. Животът ни е скрит. Необичаен на пръв поглед изглежда и стихът от пасажа: **“защото умряхте и животът ви е скрит с Христос в Бога.”** Това всъщност обяснява защо трябва да се ориентираме и да насочим погледа си нагоре – ние сме умрели. Какво означава, че сме умрели? Апостол Павел казва в посланието си към Римляните: **“Да не бъде! Ние, които сме умрели спрямо греха, как ще живеем вече за него?”** (Римляни 6:2) и още **“Но ако сме умрели с Христос, вярваме, че и ще живеем с Него,”** (Римляни 6:8). Срещайки Исус Христос и предавайки живота си в Неговите ръце, ние умираме за греха, умираме за този свят и живеем за бъдещия. Ние сме умрели за греха. Какво означава да умреш за греха? Точно това, което означава и смъртта – прекъсване на всякакви взаимоотношения. Ние нямаме, не трябва да имаме каквото и да било общо с греха, ние се отдалечаваме от него, живеем за Бога. След като сме умрели за греха, то тогава ние започваме един нов живот или, както казва апостол Павел в посланието си към Тимотей: **“Вярно е това слово: “Защото ако сме умрели с Него, то и ще живеем с Него;”** 2 Тимотей 2:11 Ние не само умираме за греха, но и имаме обещанието, че можем да живеем вечно. Ние сме умрели за греха и вече не се интересуваме от него. Разбира се, възможно е той да се появява в живота и ежедневието ни, но това ще бъде за кратко време и няма да бъде постоянен фактор в живота ни. Нашият живот е при Бога, скрит е в Бога – той не е виден за хората от този свят, но е виден за нас, вярващите, Спасението е на сигурно място, то е при Бога. Павел не пропуска да спомене, че нашето спасение е на сигурно място – то е при Бога, но може да бъде осъществено само чрез Исус Христос. Ние живеем истински живот и този живот е живот вечен. Често този живот, който сме получили чрез Исус Христос и делото Му на Голготския кръст, е скрит за човешките възприятия, но е на сигурно място – при Бога е. Ние живеем и животът ни е истински. Бог ни е дал силата да сме свободни от греха.

3. Идването на Исус Христос: **“Когато Христос, нашият живот, се яви, тогава и вие ще се явите с Него в слава.”** Истинският живот, обаче не може да остане прикрит за дълго време, рано или късно ще стане виден за всички. Библията ни обещава на много места, че Исус Христос ще се върне отново за нас. Ще се върне, за да вземе онези, които са негови. Досега техният живот е бил скрит, но сега ще стане открит, досега не е бил виден за хората от този свят, но сега всяко едно създание ще разбере и ще се поклони на Бога. В Първото послание към Солунците 4, 16 – 17 се казва: **“Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа.”** Бог ще дойде за нас. Тогава нашият живот, който досега хората не са разбирали и не са виждали, ще стане явен, животът, който нашият свят не цени, ще стане ценен, животът, който хората от този свят отхвърлят, ще бъде най-търсеният и ценен. Затова, каза апостол Павел в същото послание, макар и сега нещата да изглеждат по-различни, макар и християните да са преследвани, макар да са гонени, макар да страдате, ще дойде момент, когато нещата ще се променят радикално. Затова казва апостол Павел: **“И така, насърчавайте се един друг с тези думи.”** Макар и понякога да ни е трудно в този свят, трябва да знаем, че ще дойде момент, когато нещата ще се променят и ще изглеждат по различен начин. Исус Христос ще дойде отново за нас. И когато дойде, нашият скромнен и дори в очите на много хора мизерен живот ще се облече във слава. Ние, християните, живеем за този момент, когато Бог ще дойде и ние ще се облечем в слава. Славата е приготвена за нас, Спасението е извършено, ние просто очакваме да влезем във вечния живот - с изработеното и подарено ни спасение от Исус Христос, да се облечем със славата, която е приготвена за нас. Затова, живеете с надежда, с надежда за вечността. В Откровението

на Йоан се казва: **“И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях - техен Бог. Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина. И Седящият на престола каза: Ето, подновявам всичко. Каза: Напиши, защото тези думи са верни и истинни. И ми каза: Сбъднаха се. Аз съм Алфа и Омега, Началото и Краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота.”** Това е което ни очаква, това е нашата надежда, това е нашето бъдеще. Бог иска да промени всичко.

4. Няколко практически правила за святост. Павел дава на Колосяните няколко практически правила за святост, защото за него животът на християнина не е пасивен, не е само в очакване на Бога, а е активен стремеж към Бога, стремеж да се уподобяваме все повече на Бога, да ставаме христоводни. Затова и той ни дава няколко практически правила за употреба в живота ни:

4.1. Мъртви и въпреки това умъртвяващи: Малко по-горе Павел писа на колосяните, че са мъртви – сега той настоява да продължават да действат активно: **“Затова умъртвете природните си части, които действат за земята: блудство, нечистота, страст, пагубни похоти и сребролюбие, което е идолопоклонство; поради които идва Божият гняв върху рода на непокорните,”** Павел ни приканва активно да се борим срещу делата на плътта, да не допускаме те да се появят отново. Ние сме мъртви за греха, но въпреки това грехът се появява спорадично в живота ни

4.2. Някога сте живели в греха: **“в които и вие някога сте ходили, когато живеехте в тях.”** Някога сте живели в греха, сега обаче – не. Не се увличайте повече по делата на греха. За повярвалия и новороден християнин има само един път – да се отдалечава от греха. И това става активно, чрез решителни действия, не просто да се молим Бог да ни избави от всички грехове, но и да се стремим да не ги вършим. Нека да запомним, нашият път е далеч от греха. Ние не можем да сме там, където сме били. Някога сме живели в греха, но сега се стремим към святостта

4.3. Сега отхвърляме греха: **“Но сега отхвърлете и вие всичко това: гняв, ярост, злоба, хулени, срамно говорене с устата си. Не се лъжете един друг, понеже сте съблекли вече стария човек с делата му.”** Ние не можем да допускаме греха лесно в живота си, защото ние не сме сами, Исус Христос живее в нас - родили сме се отново, старият човек е мъртъв. Ние сме призвани да се отдалечаваме от греха и от всички дела на плътта. Това, което е на света, остава на света, а ние живеем за бъдещия свят и към това се стремим. Отдалечете от себе си и гнева, яростта, злобата, хуленето, срамното говорене, лъжата. Ние не носим стария човек в себе си, а този, който е по Божий образ и подобие.

4.4. Всичко е ново: Чрез Исус Христос всичко е ново: **“и сте се облекли в новия, който се подновява в познание по образа на Този, Който го е създал; където не може да има грък и юдеин, обрязан и необрязан, варварин, скит, роб или свободен; но Христос е всичко и във всичко.”** Бог ни е променил, не бива да омърсяваме новия човек с делата на плътта. Ние сме нови, затова трябва да се стремим да бъдем чисти и свети. Не се обезсърчавайте от провалите. Никой не ни е казал, че ще стигнем веднага до святост. святостта е процес, който продължава цял живот. Важно е ние, след като веднъж сме решили да живеем за Бога и сме ориентирали живота си към Него, да останем и да вървим в тази посока. Бог иска да ни промени, в нас няма повече място за стария човек, в нас живее новият човек, който всеки ден се приближава до Божия образ и подобие, изгубен някога в Райската градина. Бъдете смели. Не се разколебавайте, приближавайте се всеки ден все повече до Божия образ и подобие, за Божия слава. Бъдете свети! Амин.